

Respect pentru oameni și cărți
A Rogue by Any Other Name

Sarah MacLean

Copyright © 2012 Sarah Trabucchi

Ediție publicată prin înțelegere cu HarperCollins Publishers

Toate drepturile rezervate

Lira și Cărți romântice sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777

e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

O soție potrivită pentru un marchiz

Sarah MacLean

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Diana Calangea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

MACLEAN, SARAH

O soție potrivită pentru un marchiz / Sarah MacLean;

trad.: Graal Soft - București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-3084-1

I. Marin, Elena (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

SARAH MACLEAN

O soție potrivită pentru un marchiz

Traducere din limba engleză

Elena Marin

capitolul 1

Începutul lunii ianuarie, 1831

Nu se mișcă ușind ușa deschizându-se și închizându-se ușor în spatele lui.

Stătea în întuneric, cu silueta conturându-i-se pe fereastra cu vitralii ce dădea spre sala principală a celei mai exclusiviste case de jocuri din Londra. De la partea clubului, fereastra părea o uimitoare operă de artă – o bucată masivă de vitraliu, care ilustra decăderea lui Lucifer. În nuanțe strălucitoare, îngerul enorm – având de patru ori dimensiunea unui om obișnuit – părea să cadă în prăpastie, aruncat în colțurile întunecate ale Londrei de către Armata lui Dumnezeu.

Îngerul Căzut.

Un simbol reprezentând nu numai numele clubului, ci și riscul pe care și-l asumau cei care intrau, atunci când își ocupau locul la mesele acoperite cu postav plușat, când ridicau zarurile din fildeș, când priveau ruleta rotindu-se, într-un vârtej de culoare și tentație. Iar când Îngerul câștiga, aşa cum se întâmpla întotdeauna, fereastra le amintea celor care pierdeau cât de mult decăuzeră. Privirea lui Bourne zăbovi îndelung asupra unei mese din lemn de salcâm aflată în capătul îndepărtat al parterului.

– Croix vrea să își mărească limita de credit.

Supraveghetorul nu se mișcă de la locul lui, chiar în ușa apartamentului proprietarului.

– Da.

– Datorează mai mult decât va putea plăti vreodată.

– Da.

Bourne își întoarse capul, întâlnind privirea adumbrată a celui mai de încredere angajat al său.

- Ce este dispus să pună la bătaie pentru o limită de credit extinsă?

- Două sute de acri în Wales.

Bourne îl privi pe lordul în cauză, care transpira și se mișca nervos, așteptând să afle decizia.

- Mărește-i limita. După ce pierde, condu-l afară. Calitatea sa de membru este revocată.

Deciziile lui erau rareori puse la îndoială și niciodată de personalul Îngerului. Supraveghetorul se îndrepta spre ușă la fel de ușor precum intrase. Înainte să plece, Bourne spuse:

- Justin. Liniște. Mai întâi pământul.

Zgomotul slab al ușii lipindu-se de toc fu singurul semn că supraveghetorul trecuse vreodată pe acolo. Câteva minute mai târziu, el apăru la etajul de mai jos, și Bourne privi cum semnalul trecea de la supraveghetor la crupier. Când cărțile fură împărțite, viccontele pierdu. Din nou. Și din nou. Și încă o dată. Era unul dintre aceia care nu înțelegeau. Cei care nu pariaseră - care nu simțiseră fiorul câștigului, care nu negociaseră cu propria persoană să mai joace o rundă, încă o mână, să mai aibă parte de încercare, doar până ajungeau la o sută, o mie, zece mii... Cei care nu cunoșcuseră senzația seducătoare, euforică, fără seamăn, că masa era fierbinte, că noaptea era a lor, că printr-o singură carte totul se putea schimba, nu ar fi înțeles niciodată ce îl ținea pe contele de Croix pe scaun, parind iarăși și iarăși, la nesfârșit, rapid ca fulgerul, până când pierdea tot. Din nou. Ca și când nimic din ce pariase nu i-ar fi apartinut vreodată.

Bourne înțelegea.

Justin se apropie de Croix și șopti discret la urechea bărbatului ruinat. Nobilul sări în picioare, clătinându-se, indignarea încruntându-i fruntea pe măsură ce furia și stânjeneala îl împinseră spre camera supraveghetorului.

Greșeală.

Bourne nu putea auzi ce se vorbea. Nici nu era nevoie. Auzise de sute de ori până acum, văzuse cum

nenumărați domni își pierduseră mai întâi banii, apoi se pierduseră cu firea în stabilimentul Îngerului. Cu el. Îl privi pe Justin cum înaista, cu mâinile ridicate în gestul universal al precauției. Văzu cum buzele supraveghetorului se mișcau, într-o încercare - eşuată - de a liniști apele. Îi văzu pe ceilalți jucători remarcând agitația și pe Temple, masivul coleg al lui Justin, care observase și el, și care se îndrepta către încăierare, dornic de ceartă.

În acel moment, Bourne se mișcă, ajungând la perete și trăgând de un buton care acționa o combinație complexă de scripeti și pârghii, declanșând un clopoțel de sub masa din salcâm și atrăgând atenția crupierului. Anunțându-l că Temple nu va avea parte de scandal în acea seară.

Bourne o va face în locul lui.

Crupierul stăvili puterea ireală a lui Temple cu un singur cuvânt și cu o înclinare a capului spre peretele de unde Bourne și Lucifer priveau, ambii fiind pregătiți pentru orice avea să urmeze. Privirea întunecată a lui Temple se întoarse spre fereastră, iar bărbatul dădu o dată din cap, înapoi să îl conducă pe Croix prin mulțimea de jos.

Bourne coborî din apartamentul proprietarului, pentru al întâlnii într-o micuță anticameră, o cămăruță separată de etajul principal al clubului. Croix suduia ca un birjar când Bourne deschise ușa și păși în cameră. Se năpusti asupra lui Bourne, cu ochii mijiji de ură.

- Nenorocitule! Nu poți să-mi faci asta. Nu poți să iezi al meu.

Bourne se rezemă de ușa masivă din stejar, încrucinându-și brațele.

- Ti-ai săpat singur groapa. Du-te acasă. Fii mulțumit că nu iau mai mult decât ceea ce-mi datorezi.

Croix se repezi în cealaltă parte a cămăruței pe neașteptate, iar Bourne reacționă cu o agilitate pe care puțini o credeau posibilă, apucându-l pe viconte de unul din brațe și răsucindu-se împreună cu el, până când fața lui

14 Croix ajunse lipită de ușă. Bourne îl scutură pe bărbatul slabuș o dată sau de două ori, înainte să îi spună:

- Gândește-te foarte bine la următoarea mișcare. Mi se pare că nu mă mai simt la fel de generos cum eram în urmă cu câteva minute.

- Vreau să-l văd pe Chase, se auziră cuvintele înăbușit.

- În schimb, ne vei vedea pe noi.

- Sunt membru al Îngerului încă de la început. Îmi ești dator. El îmi este dator.

- Ba din contră, tu ne ești nouă dator.

- Am adus destui bani în acest loc...

- Cât de generos din partea ta. Să cerem să ni se aducă registrul ca să vedem cât ne mai datorezi?

Croix încremeni.

- Aha, văd că începi să înțelegi. Terenul este al nostru acum. Mâine-dimineață să îți trimiți avocatul cu actul, sau voi veni eu însumi să te cauț. E clar? Bourne nu mai aşteptă răspunsul, ci se retrase și îi dădu drumul nobilului. Ieși!

Croix se întoarce cu fața spre el, cu privirea cuprinsă de spaimă.

- Păstrează terenul, Bourne. Dar nu și calitatea de membru... nu îmi lua și asta. Sunt foarte aproape să mă însor. Zestrea ei ar acoperi tot ce-am pierdut, ba chiar mai mult. Nu îmi retrage calitatea de membru.

Bourne nu suportă milogeala, amprenta anxietății care se reflectă în cuvinte. Știa foarte bine că vicontele nu va rezista nevoii de a paria. Tentăției de a câștiga. Dacă în sufletul lui Bourne ar fi existat un strop de compasiune, i-ar fi părut rău pentru copila nevinovată. Dar compasiunea nu era o calitate cu care Bourne să se poată lăuda. Croix se întoarce, cu ochii mari, spre Temple.

- Temple, te rog!

Una din sprâncenele negre ale lui Temple se ridică, în timp ce își încrucișă brațele masive pe pieptul lat.

- Cu o zestre atât de generoasă, sunt sigur că una dintre speluncile din suburbii te va primi cu bucurie.

O soție potrivită pentru un marchiz

Bineînțeles că așa ar fi stat lucrurile. Speluncile din suburbii, înțesate de criminali și trișori, ar fi primit această insectă ordinară, cu tot cu groaznicul său noroc, cu brațele deschise.

- La naiba cu speluncile din suburbii, scrâșni Croix. Ce va crede lumea? Ce vă costă? O să plătesc dublu... triplu. E plină de bănet.

Bourne era cu adevărat un om de afaceri.

- Însoară-te cu fata și plătește-ți datoriile, cu dobândă, și te vom primi din nou ca membru.

- Și ce fac până atunci?

Sunetul tânguirii nobilului era de-a dreptul neplăcut.

- Poți încerca să te abții, îi propuse Temple, indiferent. Ușurarea îl făcu pe Croix să nu mai gândească.

- Tu vorbești! Toată lumea știe ce ai făcut.

Temple înlemni, rostind cu voce amenințătoare:

- Și cam ce-am făcut?

Groaza făcu să dispară și cea mai mică urmă de inteligență instinctivă din persoana vicontelui, iar acesta își îndreptă pumnul spre Temple, care prinse lovitura într-o mâină enormă, trăgându-l pe firavul bărbat spre el, cu o intenție primejdioasă.

- Ce-am făcut? repetă el.

Nobilul începu să scâncească, asemenea unui copil.

- N-nimic. Îmi pare rău. Nu am vrut. Te rog, nu mă răni. Nu mă omoră. Plec. Acum. Jur. Te rog... n-nu mă răni.

- Nu meriți să-mi consum energia, oftă Temple și-i dădu drumul contelui.

- Ieși, spuse Bourne, înainte să mă hotărăsc și eu dacă nu cumva meriți efortul.

Nobilul năvăli afară din încăpere. Bourne se uită după el, înainte să-și aranjeze vesta și să-și îndrepte haina.

- Credeam că va face pe el când l-a luat de gât.

- Nu ar fi fost primul.

Temple se așeză pe un taburet și își întinse picioarele în față, încrucișându-și gleznele încălțate cu cizme.

- Chiar mă întrebam cât îți va lua.

Bourne își perie cu palma manșeta din olandă care se zărea de sub haină, asigurându-se că fâșia de țesătură albă era dreaptă, înainte să-i acorde din nou atenție lui Temple și să pretindă că nu înțelesese întrebarea.

- Ce să-mi ia?

- Să arăți din nou impecabil, rosti Temple arcuindu-și buzele într-un zâmbet batjocoritor. Ești ca o femeie.

Bourne îl fixă cu privirea pe bărbatul uriaș.

- O femeie cu un croșeu de dreapta ucigător.

Zâmbetul se transformă într-un rânjet, expresia scoțând în evidență nasul lui Temple, spart și cicatrizarat în trei locuri.

- Nu cred că te gândești serios că ai putea să mă învingi, nu?

Bourne își verifică starea lavalierei într-o oglindă din apropiere.

- Ba exact asta sugerez.

- Îmi dai voie să te invit în ring?

- Oricând.

- Nu intră nimeni în ring. Și în mod sigur, nu cu Temple.

Bourne și Temple se întoarseră spre locul de unde se auziseră cuvintele, în pragul unei uși ascunse în capătul îndepărtat al camerei, de unde Chase, al treilea partener al Îngerului Căzut, îi urmărea.

Temple își manifestă amuzamentul la auzul cuvintelor și se întoarsee spre Bourne.

- Vezi? Chase știe destul de multe pentru a recunoaște că nu ești un adversar pe măsura mea.

Chase își turnă un pahar de scotch dintr-o carafă aflată pe un bufet din apropiere.

- Nu are nimic de-a face cu Bourne, Temple. Ai constituiția unei cetăți din piatră. Nimeni nu este un adversar potrivit pe măsura ta. Expressia lui deveni ironică. Adică, nimeni în afară de mine.

Temple se sprijini de spătarul scaunului.

- Ne întâlnim în ring când vrei, Chase, îmi voi face timp.

Chase se întoarsee către Bourne.

- L-ai adus pe Croix la sapă de lemn. Se plimbă apăsat prin jurul incăperii. Și-a fost floare la ureche.

- Sunt de cinci ani în afacere și încă sunt surprins de oamenii ăștia și de slăbiciunea lor.

- Nu slăbiciune. Boală. Dorința de a câștiga este un delir.

Sprâncenele lui Chase se arcuiră la auzul metaforei.

- Temple are dreptate, ești ca o femeie.

Temple izbucni în râs și se ridică în picioare, cu tot cu cei doi metri ai săi.

- Trebuie să mă întorc la parter.

Chase îl privi pe Temple traversând camera și îndrepându-se spre ușă.

- Nu ți-ai luat porția de scandal în seara asta?

Clătină din cap.

- Bourne mi-a furat-o de sub nas.

- Mai e timp.

- Nu pot decât să sper.

Temple părăsi camera, ușa închizându-se cu putere în urma lui, iar Chase se duse să toarne un alt pahar de scotch, după care se îndreptă spre Bourne, care privea gânditor în șemineu. Acesta acceptă oferta, luând o înghititură mare din licoarea aurie și savurând senzația de iubură pe care i-o lăsă pe gât.

- Am noutăți pentru tine.

Bourne își întoarsee capul, așteptând.

- Vești despre Langford.

Cuvintele îl inundară. Timp de nouă ani, așteptase exact acest moment, indiferent de cuvintele ce urmău să iasă din gura lui Chase. Timp de nouă ani așteptase vești despre acest om care îl privase de trecutul lui, de dreptul său obținut prin naștere. De istoria lui.

De tot.

Langford îi luase totul în seara aceea, toate terenurile, fondurile, totul, în afară de un conac gol și de câțiva

acri de teren aflați în mijlocul unei moșii mai mari – Falconwell. Văzând cum toate i se scurg printre degete, Bourne nu înțelesese motivele bătrânlui – nu cunoșcuse placerea transformării unui domeniu într-un lucru însuflare, prosper. Nu înțelesese cât ar fi durut să îl lase pe mâinile unui băiețandru. Acum, aproape zece ani mai târziu, nu îi păsa. Voia răzbunare. Răzbunarea pe care o așteptase.

Trecuseră nouă ani, dar Bourne își refăcuse avereia, ba chiar și-o dublase. Banii câștigați din parteneriatul la Îngerul Căzut, împreună cu câteva investiții profitabile, îi oferiseră oportunitatea de a strângă o avere care rivaliza cu cele mai mari din Anglia.

Dar nu fusese niciodată în stare să recupereze ceea ce pierduse. Langford nu lăsase nimic din mâină, refuzând să vândă, indiferent de cât de mult i se oferea, indiferent de cât de puternic era omul care îi făcea oferta. și îi făcuseră oferte oameni foarte puternici.

Până acum.

– Spune-mi.

– Este complicat.

Bourne se întoarse cu spatele la foc.

– Întotdeauna este.

Dar nu muncise zi de zi pentru a-și construi avereia ca să cumpere terenuri în Țara Galilor și Scoția, și Devonshire, și Londra. O făcuse pentru Falconwell. O mie de acri de teren de un verde luxuriant, care fusese odată mândria marchizatului de Bourne. Terenul pe care tatăl, și bunicul, și străbunicul său îl acumulaseră în jurul conacului, fiind transmis de la un marchiz la altul.

– Ce? Văzu răspunsul în ochii lui Chase înainte de rostirea cuvintelor, și înjură o dată, îndelung și groaznic. Ce a făcut cu el?

Chase ezită.

– Dacă a făcut ceva inadmisibil, îl omor.

„Aşa cum ar fi trebuit să fac de mult.“

– Bourne...

– Nu. Făcu un gest decisiv, tăind aerul cu o mână. Am așteptat asta timp de nouă ani. Mi-a luat totul. Totul. Habar nu ai.

Privirea lui Chase o întâlni pe a lui.

– Ba chiar și tu totul.

Bourne se opri la această replică, înțelegând cuvintele. Adevărul din ele. Chase fusese cel care îl smulsese din depresia cea mai adâncă. Chase îl luase la el, îl curățase, îi dăduse de lucru. îl salvase.

Sau, cel puțin, cel care încercase să-l salveze.

– Bourne, începu Chase, alegându-și cuvintele cu precauție, nu l-a păstrat.

O teamă rece îi străpunse adânc sufletul.

– Ce vrei să spui, cum adică nu l-a păstrat?

– Langford nu mai este proprietarul terenului din Surrey.

Bourne scutură din cap, ca și cum să ar fi forțat să înțeleagă.

– Al cui este?

– Al marchizului de Needham și Dolby.

La auzul numelui, o amintire veche de zeci de ani îi apăru în minte – un om trupeș, cu pușca în mâină, străbătând cu pasul apăsat o câmpie noroioasă din Surrey, urmat de un cărd de fetișcane, mici și foarte mici, al căror conducător avea cea mai serioasă privire albastă pe care Bourne o întâlnise vreodată. Vecinii săi din copilărie, a treia familie din Sfânta Treime a nobilimii din Surrey.

– Needham deține pământul meu? Cum l-a obținut?

– Într-un mod foarte ironic, la un joc de cărți.

Bourne nu găsi nimic amuzant în asta. Într-adevăr, ideea că Falconwell fusese pariat întâmplător și pierdut într-o partidă de cărți – din nou – îl călca pe nervi.

– Adu-l aici. Jocul lui Needham este ecarte. Falconwell va fi al meu.

Chase se lăsă pe spate, surprins.